

končení stavby a započetí provozu dráhy, pokud by případné překročení stanovené lhůty nemohlo dle § 11 b) zákona o udělení koncese dráhy býti ospravedlněno. Ustanovení toto není v rozporu se zákonem, neboť se jím právě tak, jako v § 11 ad b) železnič. konces. zákona jediné vyslovuje, že nespíná-li koncesinářka závazky jí uložené, je zůstaveno uvážení státní správy, buď průtah prominouti nebo vysloviti deklaratorním výrokem zánik koncese.

Jde dále o otázku, zda st-lé vůbec mohou odvozovati z toho, že koncesionářce prominuto bylo zmeškání lhůty, porušení nějakého subjektivního práva jim příslušejícího.

Z § 11 b) zákona o udělení koncese dráhy jde na jevo, že státní správa může, uplynula-li lhůta v koncesní listině určená a nebylo-li koncesionáři porušení závazku prominuto, koncesi pro stavbu téže dráhy jinému podnikateli uděliti aneb může ji sama na náklad státu provést.

Z tohoto ustanovení dlužno usuzovati, že zákon nechce, aby v případě zmeškání lhůty řízení, jež předcházelo udělení koncese, znova bylo opakováno, nýbrž že státní správě se uděluje zmocnění, aby přenesla původní koncesi na jinou osobu neb aby jí sama použila.

V takovém případě zůstávají tedy nedotčeny objektivní výsledky řízení, před udělením koncese provedeného, které nezávisí na osobě oprávněncově, tudíž veškeré věcné předpoklady, na nichž spočívá udělení koncese. Zaniká pouze subjektivní právo dosavadního podnikatele na použití koncese a nastává toliko změna v osobě oprávněného subjektu, který vstupuje do právního poměru, jenž udělením koncese byl založen mezi státní správou a koncesionářem. Z toho, že udělením koncese vzniká jen právní poměr mezi státem a koncesionářem, jehož obsah a existence závisí na podmínkách koncesní listiny, plyne pak, že tu nevzniká právní poměr k osobám třetím a proto nevznikne ani právní nárok pro třetí osoby na to, aby byla zachována veškerá ustanovení neb omezení, jež byla pojata do koncesní listiny v souhlase se zákonem.

Není-li však takového nároku, nelze tvrditi, že bylo porušeno nějaké subjektivní právo osob třetích tím, že po uplynutí dané lhůty bylo koncesionářce zmeškání její prominuto.

Z těchto úvah bylo stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 1643.

Řízení před nejv. správ. soudem: K § 5 zák. o spr. soudě.

(Nález ze dne 11. listopadu 1922 č. 16.618.)

Věc: L. G. v D. proti županskému úřadu v Michalovicích o trestní nález.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: K oznámení stpů v Praze, že velkostatkář G. L. nesplnil své soupisové povinnosti ohledně majetku státem zabraného ve lhůtě nařízením č. 61 z r. 1920 stanovené, aniž bylo pozemkovým úřadem povoleno prodloužení lhůty té, zahájeno bylo trestní řízení proti st-lce jako dědičce jmenovaného velkostatkáře.

Služnovský úřad v Michalovcích rozsudkem ze dne 19. prosince 1921 č. — uznal st-lku vinnou přestupkem § 5 nař. ze dne 9. ledna 1920 č. 61 sb. z. a n., jehož se dopustila tím, že do 18. května 1920 nepředložila stpů-u soupis zabraného majetku, a odsoudil ji podle § 9 uved. nařízení k pokutě 5000 K eventuelně k uzavření na dobu 3 měsíců. V důvodech rozsudku uvedeno v podstatě:

Vina obžalované jest prokázána jejím doznáním. Obranu, že obžalovaná neznala lhůty k soupisu, nelze uznati za důvodnou, poněvadž neznalost zákona neomlouvá.

Župan Zemplinské župy v Michalovcích odvolání st-lky nevyhověl a potvrdil prvostupňový rozsudek na základě jeho správného odůvodnění.

Nss uvážil o stížnosti podané do tohoto rozhodnutí takto:

Podle § 5 zák. o ss ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876, zachovaného v platnosti zákonem ze dne 2. listopadu 1918 č. 3 sb. z. a n., lze stížnost k nss-u podati teprve, když byla věc vyřízena pořadem stolic správních. Byl-li tento pořad zmeškán, jest stížnost u nss-u nepřipustná. Ve smyslu tohoto ustanovení jest nepřipustna zejména i stížnost obsahující jen stížné body, jež nebyly uplatňovány v pořadí stolic správních.

St-lka ve stížnosti k nss-u namítá:

1. že třebas neznalost zákona neomlouvá, přec dlužno přihlížeti k tomu, že zákony a nařízení docházejí na východ pro úřady jen v cizí řeči a nikdo se nestará o jich uveřejnění,

2. že soupis nebylo lze předložiti v čas, poněvadž pozemkový úřad nezaslal st-lce příslušných tiskopisů,

3. že však, i kdyby je byl v čas poslal, nebylo by bývalo lze soupisové povinnosti vyhověti v ustanovené lhůtě, poněvadž st-lka nemohla si dříve opatřiti opis katastrálních dat pro soupis nutný, když data ta zůstala na maďarském území a maďarské vrchnosti odepřely vydati jejich opis, takže st-lka mohla si je opatřiti teprve později s obrovskými obtížemi a s peněžními obětmi; st-lka nemůže tedy býti trestána, když jí bylo splnění povinností zabráněno příčinami ležícími mimo její vůli.

Žádnou z těchto námitek neuplatnila st-lka v odvolání podaném jí do rozsudku I. stolice. Následkem toho nerozhodovala II. stolice o těchto námitkách. Pak jsou však všechny tyto námitky ve smyslu § 5 zák. o ss nepřipustnou novotou a nemůže se tedy nss jimi zabývatí vůbec. Jiných stížných bodů stížnost nemá.

Že by bylo řízení správní stíženo vadami ve smyslu § 6, odst. 2 zák. o ss, k nimž by musil nss hleděti z moci úřední, soud ten neshledal. Potom však nezbyvá, než aby byla stížnost zamítnuta jako bezdůvodná.

K doplňku stížnosti, podanému dne 25. října 1922, nebylo lze hleděti, poněvadž podán byl po uplynutí 60 denní lhůty k podání stížnosti v § 14 zákona ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876, a jest proto nepřipustný.

Č. 1644.

Z n á m k y: K registrační způsobilosti známek svou povahou deskriptivních («alabastrin»). Znamka svou povahou deskriptivní, nestane se způsobilou k zápisu tím, že se vžila tak, že ji zúčastněné kruhy obchodní uznávají toho času za označení zboží určitého závodu.

(Nález ze dne 13. listopadu 1922 č. 6010/21.)